

Arrest

nr. 257 862 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 30 juni 2021 houdende bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE en advocaat S. BENKHELIFA, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2021 wordt verzoeker, komende van Tanger, staande gehouden op de luchthaven van Zaventem. Diezelfde dag wordt voor verzoeker een beslissing tot terugdrijving genomen (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op 30/06/21 om 14.15 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd

Door ondergetekende,(...)

de heer / mevrouw :

naam H.I.

voornaam K.

geboren op (...)1961 te Tanger

geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te [...] houder van het document Nationaal Paspoort van Marokko nummer xxx afgegeven te Brussel op : 13.09.2018 afkomstig uit Tanger met xxx, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2 Reden van de beslissing:

Betrokkene keert terug naar België op basis van B-kaart met nummer xxx geldig van 06.07.2018 tot 06.07.2023 Uit de stempel dd. 01.09.2019 in het nationaal paspoort van betrokkene blijkt dat hij het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds méér dan 1 jaar.

Het betreft de laatste stempel in het paspoort van betrokkene, een inreisstempel in Tanger/ Marokko op datum van 01.09.2019. Betrokkene geeft toe dat hij België verliet op die datum.

Artikel 19, §1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk. Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EUBurger of het familielid van een EU-burger, die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren. Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981. Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft. Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 39, §3, 1° van het KB van 08/10/1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat hij "vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren." Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door de gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft en uw verblijfskaart bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

Overeenkomstig artikel 91 van de Algemene onderrichtingen betreffende het houden van de bevolkingsregister van kracht op 1 juli 2010 dient de vreemde onderdaan afgevoerd te worden door verlies van het recht op of de machtiging tot verblijf aangezien hij zijn recht tot terugkeer niet binnen de wettelijke termijnen heeft uitgeoefend.

Hierdoor dient betrokkene te beschikken over een geldig visum voor binnenkomst.

Deze beslissing is geen inbreuk op art 8 EVRM die betrekking heeft op het recht op privé- en familieleven, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Bovendien is betrokkene enkel woonachtig met zijn

broer op zijn verblijfsadres. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682,16 oktober 2007).(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering op grond van artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuursstaalwet), van de artikelen 16 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker maakt ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

2.3.2.1. Het eerste middelonderdeel wordt als volgt toegelicht :

"En ce que la décision attaquée est rédigée en néerlandais uniquement.

Alors que le requérant est francophone et réside à Bruxelles.

Il a vécu en séjour légal et est inscrit au registre des étrangers. Il peut voter du côté francophone.

L'emploi des langues en matière administrative est d'ordre public.

L'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative du 18 juillet 1966 dispose que :

§ 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

Le requérant fait exclusivement usage du français qu'il parle couramment et ne comprend pas du tout le néerlandais. Il a été interrogé en français et a pourtant été invité à signer des documents dont la décision attaquée rédigé dans une langue qu'il ne comprend pas.

Le dossier administratif mentionne que sa langue est le français.

On n'aperçoit pas du tout pour quelles raisons l'Office des Etrangers a souhaité rédiger la décision en néerlandais. D'autant plus que les décisions d'ordre de quitter le territoire ou de refoulement sont souvent bilingues.

L'utilisation exclusive du néerlandais dans la décision attaquée est une violation de la loi sur l'emploi des langues et entraîne l'illégalité de la décision.

Il faut souligner que la loi sur l'emploi des langues est d'ordre public.

La violation de la loi sur l'emploi des langues entraîne l'illégalité de la décisions attaquée."

De Raad wijst erop dat in casu de bestreden beslissing een beslissing tot teruggrijping betreft.

Dergelijke beslissing is een politiemaatregel die werd genomen na controle of verzoeker aan de inreisvoorwaarden voldeed. Het gaat aldus om een ambtshalve maatregel nadat bij de inreiscontrole werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit was van geldige inreisdocumenten. Dat tevens wordt vastgesteld dat verzoekers verblijfskaart niet meer geldig is, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Bijgevolg is artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken in deze niet van toepassing. Immers is de beslissing tot teruggrijping geen antwoord op enige aanvraag van verzoeker, noch een rechtstreeks gevolg van enige aanvraag. De bestreden beslissing is geen "aktes" waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het loutere gegeven dat verzoeker Franstalig is, doet hieraan geen afbreuk. De bestreden beslissing diende dan ook niet in de taal waarvan verzoeker zich bediende, te zijn opgesteld en betekend. Conform artikel 39, § 1, juncto artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken diende de zaak wel degelijk behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, in casu, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied (RvS 28 februari 2011, nr. 211.569).

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig

2.3.2.2. Het tweede middelonderdeel wordt als volgt toegelicht:

"L'article 19 de la loi du 15 décembre 1980 indique que lorsqu'un étranger s'absente du territoire pendant plus de 12 mois consécutif, il doit avertir son administration communale.

Ce même article prévoit que la durée d'absence est de 24 mois pour les étrangers ayant un droit de séjour longue durée.

Le requérant est dans les conditions pour être considéré comme un résident longue durée. Il ignorait qu'il pouvait en faire la demande.

Le requérant doit bénéficier du droit au retour dans les 24 mois.

Si Votre Conseil devait considérer que malgré la longueur de son séjour en Belgique, le requérant ne peut bénéficier de son droit au retour dans les 12 mois, il faut néanmoins considérer la situation tout à fait particulière liée à la pandémie et à la schizophrénie, pathologie psychiatrique grave dont il est atteint.

L'article 39 de l'AR du 8.10.1981 prévoit que l'étranger qui a été absent pendant plus d'un an peut exercer son droit au retour à trois conditions :

- d'avoir, avant son départ, prouvé qu'il conservait le centre de ses intérêts en Belgique et informé l'administration communale de son intention de quitter le pays et d'y revenir;*
- d'être en possession d'un titre de séjour ou d'établissement en cours de validité au moment du retour;*
- de se présenter endéans les 15 jours à l'administration communale.*

Il est exact que le requérant n'a pas informé son administration communale avant son départ. On ne peut pas reprocher à un patient psychiatrique l'absence de démarche. Il est inhérent à sa pathologie qu'il soit incapable d'accomplir toutes les démarches correctement.

Après son départ, les frontières ont fermé, l'empêchant de revenir.

La situation liée à la pandémie et à la fermeture des frontières est une situation de force majeure, dont personne ne pouvait prévoir la longueur et la gravité. La schizophrénie dont il souffre est également une circonstance particulière dont il faut tenir compte.

Votre Conseil a décidé, dans un arrêt récent comparable, que la situation liée à la pandémie rendait l'introduction tardive d'une procédure objectivement excusable.

"In casu is de Raad van oordeel dat verzoekster wel degelijk gepoogd heeft bijzondere omstandigheden aan te brengen waarom de te late indiening objectief verschoonbaar is."

L'article 19 de la loi et l'article 39 de l'AR ne peuvent pas être lus comme étant absolus et ne souffrant d'aucune exception. Il est évident que le requérant n'aurait pas pu prévenir la commune avant son départ.

Par ailleurs il a conservé le centre de ses intérêts en Belgique. Il a toujours son appartement à Molenbeek. Tous les membres de sa famille sont en Belgique.

La décision attaquée viole l'article 19 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 39 de l'AR du 8.10.1981 en n'examinant ni la situation particulière liée au Covid ni la pathologie du requérant et le caractère excusable de l'absence de déclaration à la commune.

La décision de refoulement constitue par ailleurs une voie de fait qui empêche le requérant de se présenter à l'administration communale conformément à l'article 39 §3 de l'AR du 8.10.1981."

Artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen."

Artikel 19, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad."

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

"§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in (artikel 19, (§ 1,) eerste lid van de wet), wil genieten, moet

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

§ 2. De vreemdeling (, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning,) die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. (...)

§ 6. De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit stelt:

"De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de (Minister) of van zijn gemachtigde. (...)"

In toepassing van artikel 19 van de Vreemdelingenwet stond het verzoeker vrij om het Belgisch grondgebied te verlaten voor zover zijn afwezigheid de onafgebroken periode van 12 maanden niet zou overschrijden. Als een vreemdeling met een geldige verblijfstitel België verlaat, dan behoudt deze het recht op terugkeer gedurende 1 jaar na vertrek op voorwaarde dat aan een aantal administratieve verplichtingen wordt voldaan. Zo moet vóór het vertrek de gemeente van de verblijfplaats worden ingelicht over het voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. De vreemdeling krijgt dan een bijlage 18 (attest van vertrek, artikel 39, § 6 van het Vreemdelingenbesluit). Na terugkeer moet de vreemdeling zich binnen de 15 dagen aanmelden bij de gemeente van de verblijfplaats met een geldige verblijfsvergunning.

Indien zijn verblijf in het buitenland de periode van 12 maanden toch zou overschrijden, dan dient de vreemdeling aan dezelfde administratieve verplichtingen te voldoen, alsook voor zijn vertrek bewijzen dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt.

In de bestreden beslissing wordt in feite gemotiveerd:

“Betrokkene keert terug naar België op basis van B-kaart met nummer xxx geldig van 06.07.2018 tot 06.07.2023. Uit de stempel dd. 01.09.2019 in het nationaal paspoort van betrokkene blijkt dat hij het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds méér dan 1 jaar.

Het betreft de laatste stempel in het paspoort van betrokkene, een inreisstempel in Tanger/ Marroko op datum van 01.09.2019. Betrokkene geeft toe dat hij België verliet op die datum.”

Het voorgaande wordt niet betwist door verzoeker. Hieruit blijkt dat toen verzoeker op 30 juni 2021 terugkeerde naar België, hij aldus meer dan 22 maanden onafgebroken in het buitenland heeft verbleven.

In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift tracht te betogen, bezit verzoeker niet de status van langdurige ingezetene. Dat verzoeker naar eigen zeggen zou voldoen aan de voorwaarden om te worden beschouwd als langdurige ingezetene en dat hij niet wist dat hij daartoe een aanvraag kon indienen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker behoort niet tot de categorie vreemdelingen die gemachtigd zijn tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 van de Vreemdelingenwet en nadien de status van langdurig ingezetene hebben verkregen en die gedurende een onafgebroken termijn van niet meer dan 24 maanden het grondgebied van de Europese Unie kunnen verlaten zonder het recht op terugkeer te verliezen. Verzoekers betoog daaromtrent is dan ook niet dienstig.

Verzoeker is langer dan een jaar afwezig geweest uit het Rijk zonder de Belgische overheden hiervan op voorhand in kennis te stellen, zoals artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit dat voorschrijft. Bijgevolg heeft verzoeker zijn recht op terugkeer verloren. Het betoog dat hij zijn hoofdbelangen in België heeft behouden, daar hij nog steeds zijn appartement in Molenbeek heeft en zijn familieleden in België zijn, dat overigens niet wordt gestaafd, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Verzoeker meent dat men hem in casu niet mag verwijten dat hij het gemeentebestuur niet op voorhand heeft ingelicht. Hij verwijst hierbij naar zijn psychiatrische problematiek, met name schizofrenie, die hem zou hebben verhinderd om op correcte wijze aan alle vereisten te voldoen. Na zijn vertrek zouden de grenzen zijn gesloten en werd hij ook nog eens verhinderd terug te keren. Verzoeker meent dat er sprake is van een overmachtssituatie waarvan hij de lengte en ernst niet kon inschatten.

Dat verzoeker omwille van zijn psychiatrische problematiek van schizofrenie ‘evident’ verhinderd zou zijn geweest om het gemeentebestuur op voorhand in kennis te stellen dat hij het Belgische grondgebied gedurende meer dan 12 maanden zou verlaten, wordt niet aangetoond. Verzoeker voegt een medisch attest toe aan het verzoekschrift, maar hieruit blijkt enkel dat hij wordt opgevolgd voor schizofrenie waarvoor hij medicatie neemt en dat hij psychiatrisch is opgevolgd in het verleden. Hieruit blijkt niet dat verzoeker onder enig beschermingsstatuut valt als psychiatrisch patiënt, noch dat verzoeker handelingsonbekwaam is. Verzoeker stelt dat hij als ‘gehandicapt’ werd erkend en invaliditeitsuitkeringen ontvangt, maar laat na dit te staven met een begin van bewijs. Wat er ook van zij, hieruit kan evenmin blijken dat verzoeker handelingsonbekwaam zou zijn. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker kennelijk de nodige bekwaamheid heeft om het gemeentebestuur in kennis te stellen wanneer hij gedurende meer dan 12 maanden België zal verlaten.

Verzoeker bewijst niet dat hij omwille van de wereldwijde pandemie veroorzaakt door het Covid-19 virus niet kon terugkeren binnen de termijn van 12 maanden, nadat hij België verliet op 1 september 2019. Hij brengt geen stuk bij waaruit blijkt dat hij een poging ondernomen heeft om binnen de periode van 12 maanden terug te keren naar België en dat dit niet mogelijk was. De verwerende partij geeft in haar nota aan dat het Marokkaanse luchtruim inderdaad tijdelijk gesloten was vanaf 15 maart 2020, maar dat

bijvoorbeeld op 14 juli 2020 het Marokkaanse luchtruim geleidelijk aan terug werd geopend, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Niettemin wachtte verzoeker nog tot 6 juli 2021 om terug te keren naar België. Verzoeker lijkt wel degelijk in de mogelijkheid geweest te zijn om voor 1 september 2020 terug te keren naar België. Het tegendeel wordt niet geconcretiseerd en niet bewezen. Met zijn louter betoog, dat zonder enig stavingsstuk gepaard gaat, bewijst verzoeker geenszins dat hij de terugkeertermijn van 12 maanden niet kon halen omwille van de uitbraak van het Covid-19 virus. Het bestaan van een overmachtssituatie, met name dat verzoeker naar eigen zeggen in de onmogelijkheid verkeerde om binnen de termijn van 12 maanden terug te keren naar België, wordt niet bewezen en evenmin aannemelijk gemaakt.

Voorts bepaalt artikel 35, 2de lid van het Vreemdelingenbesluit, aangehaald in de bestreden beslissing, dat de verblijfstitel ter staving van een verblijf van beperkte of onbeperkte duur, de vestigingsvergunning en de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie hun geldigheid verliezen zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen en voorwaarden waarin artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit voorziet, *quod non in casu*.

Artikel 35/1 van het Vreemdelingenbesluit stelt verder dat elk verblijfsdocument, bedoeld in artikel 31 dat niet meer geldig is of waarvan de geldigheidsduur verstreken is, van de vreemdeling wordt ontnomen door de Minister of diens gemachtigde, door de met de grenscontrole belaste overheden, door de politiediensten of door de Burgemeester of diens gemachtigde, of door elke andere door de Minister aangeduide overheid.

De verwerende partij besluit dan ook op goede gronden dat *“Gezien u hieraan niet voldaan heeft en uw verblijfskaart bijgevolg niet meer geldig is, wordt hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.”* Verzoeker brengt hier geen enkel concreet element tegen in. Zijn betoog elders in het verzoekschrift dat hij op het moment van de bestreden beslissing nog beschikte over een legaal verblijf, doet geen afbreuk aan de bevinding dat zijn verblijfskaart niet meer geldig is en dat hij dus niet meer over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de verwerende partij terecht dat verzoeker dient beschikken over een geldig visum voor binnenkomst. Daar verzoeker zulk visum niet kon voorleggen, vermocht de verwerende partij dan ook op grond van artikel 3, eerste lid, 1°/2° verzoeker de toegang tot het Belgische grondgebied te weigeren en een beslissing tot terugdrijving te nemen.

Verzoeker maakt prima facie geen schending van artikel 19 van de Vreemdelingenwet noch van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit aannemelijk.

Het tweede middelonderdeel is niet ernstig.

2.3.2.3. Het derde middelonderdeel wordt als volgt toegelicht:

"La décision attaquée est muette sur la pandémie actuelle et sur la fermeture des frontières. Elle est également muette sur la pathologie du requérant. Pathologie dont l'Etat belge a connaissance puisque le requérant est reconnu handicapé et perçoit des allocations d'handicap précisément en raison de son état de santé mentale. La décision mentionne uniquement les douze mois d'absence.

L'obligation de motivation formelle impose de donner dans la décision les considérations de droit et de fait.

La décision est motivée en droit, elle fait référence aux dispositions légales applicables. Elle n'est pas contre pas du tout motivée en fait.

Rien n'est dit sur la situation particulière liée à la pandémie et à la suppression des vols internationaux. Elle ne dit rien sur la schizophrénie du requérant. Tout est fait comme si cette situation était inexistante.

De surcroît la décision de refoulement ignore le fait que le séjour du requérant n'a pas été retiré. Au moment où elle est prise, le requérant est en séjour légal en Belgique.

Ce faisant la décision viole l'obligation de motivation formelle des actes administratifs et la loi sur la motivation formelle.

Par ailleurs, toutes les administrations de Belgique se sont adaptées à la pandémie et ont pris des mesures particulières. Appliquer la législation sans tenir aucun compte des difficultés objectives auxquelles les citoyens ont dû faire face en raison de la pandémie viole les principes généraux de droit et plus particulièrement, le principe général de bonne administration, le principe de proportionnalité, le principe d'une saine gestion administrative, les principes d'équité, du contradictoire et de gestion consciencieuse.

De surcroît, l'auteur d'une décision qui fait comme si la pandémie n'existait pas commet une erreur manifeste d'appréciation."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven op grond waarvan de beslissing is genomen duidelijk worden aangegeven. Uit wat is besproken onder punt 2.3.2.2. blijkt op afdoende wijze dat er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels en dat de beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, ook een motivering in feite bevat.

Er blijkt niet dat verzoeker tijdens zijn interpellatie door de grenspolitie heeft verwezen naar de Covid-19 pandemie of naar zijn psychiatrische problematiek als verschuiving voor het feit dat hij zijn recht op terugkeer niet binnen de 12 maanden heeft uitgeoefend. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij hierover had dienen te motiveren. Bovendien blijkt uit punt 2.3.2.2. dat verzoeker een situatie van overmacht niet aannemelijk maakt, zodat hij ook geen belang heeft bij het betoog dat er niet wordt gemotiveerd over de pandemie of zijn schizofrenie. In die zin blijkt evenmin sprake van een manifeste appreciatiefout. Dat verzoekers verblijfsrecht niet werd ingetrokken en dat hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog een legaal verblijf had in België, gaat voorbij aan het uitdrukkelijke motief in de bestreden beslissing dat verzoekers verblijfskaart niet meer geldig is en werd ingetrokken waardoor verzoeker dient te beschikken over een geldig visum voor binnenkomst, *quod non in casu*.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt prima facie evenmin aannemelijk gemaakt.

Het derde middelonderdeel is niet ernstig.

2.3.2.4. In een vierde onderdeel zet verzoeker uiteen:

"La décision attaquée mentionne l'article 8 CEDH uniquement pour dire que le requérant vit avec son frère. Alors que le requérant a 40 ans de séjour légal en Belgique et donc une vie privée en Belgique. Il a également une vie familiale puisque tous les membres de sa famille sont en Belgique dont son frère avec qui il vit.

Dans une affaire similaire, Votre Conseil a décidé en extrême urgence (arrêt du 30 juin 2021 RVV 262.481) que :

(...)

Dans un arrêt plus ancien, votre Conseil a rappelé les principes suivants dans un arrêt n° 74 258 du 31 janvier 2012 :(...)

Le requérant était encore titulaire d'un titre de séjour valable. La décision de refoulement - qui l'empêche de se rendre à la commune pour bénéficier de son droit au retour - doit donc être considérée comme le retrait d'un séjour acquis.

L'ingérence dans la vie privée et familiale du requérant ne peut être admise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre.

Même à considérer que l'ingérence est prévue par l'article 19 de la loi, force est de constater qu'aucune des autres conditions prévues à l'article 8 CEDH n'est remplie.

Il n'y a même pas eu d'examen de la nécessité de l'ingérence et de la proportionnalité.

La décision attaquée n'est absolument pas motivée par rapport à l'article 8 CEDH.

Dans un autre arrêt n°82.029 du 31 mai 2012, Votre Conseil rappelle les notions de vie familiale et de vie privée.(...)

En 1992, la Cour a ainsi déclaré :(...)

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur.

Selon certains Juges de la Cour, la vie privée engloberait même la possibilité de mener effectivement une vie sociale, c'est-à-dire la faculté, de se lier à d'autres personnes avec lesquelles on partage des affinités culturelles et linguistiques.

Dans le cas d'espèce, le requérant vit en Belgique depuis 40 ans. Il y a construit l'ensemble de ses attaches sociales. Il a bâti sa vie d'adulte en Belgique. Le fait d'être schizophrène rend la présence de ses proches encore plus indispensable.

L'absence de tout examen de la nécessité et de la proportionnalité de l'ingérence dans la vie familiale et privée du requérant, ainsi que sa vulnérabilité particulière en tant que patient psychiatrique, dans la décision attaquée viole l'article 8 de la CEDH mais également l'obligation de motivation formelle."

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat uitdrukkelijk wordt betwist dat verzoeker beschikt over een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in België.

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de wet van 15 december 1980, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt er in de bestreden beslissing voorts wel degelijk een gemotiveerde belangenafweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name:

"Deze beslissing is geen inbreuk op art 8 EVRM die betrekking heeft op het recht op privé- en familieleven, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Bovendien is betrokkene enkel woonachtig met zijn broer op zijn verblijfsadres. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682,16 oktober 2007)."

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hem verhindert zich naar zijn gemeente te begeven om zijn recht op terugkeer aan te vragen, verwijst de Raad naar wat in punt 2.3.2.2 werd uiteengezet en waaruit op goede gronden blijkt dat verzoeker zijn recht op terugkeer heeft verloren en dat zijn verblijfstitel, die niet langer meer geldig is, werd ingetrokken.

De Raad herinnert eraan dat bij de beoordeling van de toepassing van artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19, § 2 van de Vreemdelingenwet een machtiging te verzoeken om alsnog het recht tot terugkeer uit te oefenen. Dit artikel stelt:

"De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad."

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin een van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, bepaalt als volgt:

"De vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan door de Minister of door zijn gemachtigde, gemachtigd worden er voor een verblijf van meer dan drie maanden terug te keren, op voorwaarde :

1° dat hij houder is van een geldig paspoort of van een als zodanig geldende reiskaart;

2° dat hij op het tijdstip van zijn vertrek uit België gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen;

3° dat hij bewijst dat hij op het tijdstip van zijn aanvraag niet langer dan vijf jaar afwezig is geweest uit het Rijk;

4° dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 3, 4 of 5."

Waar de wetgever heeft voorzien dat een vreemdeling die het recht op terugkeer verloren heeft, onder bepaalde voorwaarden een 'machtiging tot terugkeer' kan krijgen (artikel 19, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto het koninklijk besluit van 7 augustus 1995), kan er niet zonder meer worden gesteld dat de toepassing van artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM (RvS 14 maart 2019, nr. 243.936).

In casu dient verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot terugkeer in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 6 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995).

De Raad herinnert eraan dat Staten van vreemdelingen, die op hun grondgebied wensen te verblijven, mogen eisen dat zij hun verblijfsaanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België sinds hij 20 jaar oud is, naar zijn familie, zijn privéleven en zijn psychiatrische problematiek, maar dit neemt niet weg dat verzoeker reeds meer dan 22 maanden afwezig was van het Belgisch grondgebied zonder dat hierbij omstandigheden onafhankelijk van zijn wil blijken waardoor hij niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren. Het betoog ter terechtzitting dat verzoeker afhankelijk is van zijn broer en voor zijn ziekte in België wordt behandeld, neemt evenmin weg dat verzoeker reeds 22 maanden afwezig van het Belgische grondgebied is zonder dat overmacht blijkt. De Raad verwijst nogmaals naar de terecht bevinding in de bestreden beslissing dat verzoekers verblijfskaart niet meer geldig is en werd ingetrokken en dat hij dus niet meer over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt.

De Raad besluit dan ook dat verzoeker geen enkel concreet en objectief element aanbrengt waaruit blijkt dat in zijn individuele situatie een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van wettelijke bepalingen, zijn privé- en gezinsleven dermate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie dan ook niet.

Het vierde middelonderdeel is niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES